

Arrest

nr. 57 983 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.2. Op 30 juli 2010 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 23 december 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 27 december 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 28.07.2010 door S.S.(...) van Oekraïense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene legt als bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie een verklaring voor van haar en haar partner en een aantal foto's. In deze verklaring stellen betrokkenen dat ze elkaar pas sedert 6 maanden kennen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van haar verzoekschrift verzoekt de verzoekende partij de Raad om haar terug in het bezit te stellen van haar *"oranje kaart ('attest van immatriculatie)'"*.

2.2. 3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de verwerende partij te bevelen om verzoekster terug in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep het voormelde tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit onderstaand betoog leidt de Raad af dat verzoekster in een enig middel de schending beoogt op te werpen van artikel 8 EVRM en van de *"rechten van het kind, zoals deze bijvoorbeeld in het kinder-rechtenverdrag gegarandeerd worden."*

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekende partij meent dat art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, indien zij haar vaste vriend en inmiddels verloofde zou dienen achter te laten en terug te keren naar Oekraïne;

Hierboven werd al uiteengezet dat verzoekende partij momenteel een gezin vormt met Dhr. (B.J.) en samen met haar zoontje bij hem verblijft; zoals gezegd zijn er concrete trouwplannen;

De relatie was alleszins duidelijk bewezen op basis van de verklaringen die partijen daarover afgelegd hebben (o.m. in de verklaringen van 26.11.2010 bij de politie) en hebben daarnaast ook fotomateriaal voorgelegd;

Het feit dat zij momenteel op ernstige wijze een gezin vormen en samenleven, brengt ook met zich dat deze toestand bescherming verdient;

Het EVRM biedt die bescherming of zou deze moeten bieden; het betreft een verdrag met rechtstreekse werking in België, zodat de verzoekende partij er zich te allen tijde op kan steunen;

Het is deze bepaling die overtreden wordt, indien de beslissing zou worden uitgevoerd; In een dergelijk geval zou er in het thuisland maanden moeten gewacht worden op een visum op basis van de gezinstoestand, wat maakt dat partijen lange tijd uit elkaar zullen gehouden worden;

Dit zou natuurlijk hun relatie niet ten goede komen, in tegendeel, deze zou onder grote druk komen te staan;

Deze toestand zou ook erg nefast zijn voor zoontje (...), dat momenteel stabiliteit vindt bij Dhr. (J.) en die al enigszins als zijn vader ziet; indien hij alweer uit dit milieu weggerukt wordt, zal dit erg veel schade aanrichten;

De positie van dit kind vergt zo mogelijk nog grotere bescherming als deze van de verzoekende partij zelf;

Hier kan worden verwezen naar de rechten van het kind, zoals deze bijvoorbeeld in het kinder-rechtenverdrag gegarandeerd worden;

Verzoekende partij werpt op dat het KB waarnaar de minister verwijst alleszins een lagere rechtsnorm betreft dan art. 8 E.V.R.M., en in casu veel te restrictieve voorwaarden oplegt aan het zich vormen en erkend worden van een duurzame en stabiele relatie die een grond kan bieden voor vestiging; Zij vraagt zich af waarom dit KB geen relatie met een duur van zes maanden (overigens kennen ze mekaar nu al acht maanden) beschermt en waarom er één jaar wordt vereist?

Hiervoor zijn geen objectieve redenen aan te halen;

Verzoekende partij is dan ook van mening dat er in deze zaak sprake is van een schending van art. 8 E.V.R.M., en vraagt om die reden de vernietiging van deze beslissing in deze zaak;

Zij wenst tevens ook haar oranje kaart ("attest van immatriculatie") terug te bekomen, in afwachting van de afhandeling van de vestigingsprocedure;"

3.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover hierin de schending wordt aangevoerd van de *"rechten van het kind, zoals deze bijvoorbeeld in het kinderrechtenverdrag gegarandeerd worden."* De *"rechten van het kind"* vormen niet een op zich staand beginsel waarvan de schending nuttig in rechte kan worden aangevoerd. Verzoekster laat verder na uiteen te zetten welke bepaling van het Kinderrechtenverdrag zij geschonden acht door de bestreden beslissing en het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit verzoeksters betoog. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niet optreedt als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind zodat ze bijkomend niet dienstig de schending van de rechten van dit kind in het kader van het Kinderrechtenverdrag of artikel 8 EVRM kan opwerpen.

3.3. Artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...)"

3.4. De hierboven geciteerde wetsbepaling is via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op partners van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de cumulatieve wettelijk gestelde voorwaarden inzake een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt en inzake het stabiel karakter van deze relatie.

3.5. De bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, ligt bij de aanvrager en is vrij, gelet op het ontbreken van een wettelijke regeling inzake de over te leggen bewijsstukken in dit verband. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale toetsingsbevoegdheid uit te oefenen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster de appreciatie die de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing maakt aangaande de door verzoekster overgemaakte bewijzen inzake de duurzaamheid en de stabiliteit van haar relatie niet betwist.

3.7. Verzoekster vraagt zich af waarom het *"KB geen relatie met een duur van zes maanden (...) beschermt en waarom er één jaar wordt vereist"* maar met deze vraagstelling toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij zich bezondigt aan machtsoverschrijding, machtsafwending of het niet respecteren van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten door de bestreden beslissing te treffen.

3.8. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar gezinsleven dat ze leidt met haar Belgische partner.

3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Deze verdragsbepaling primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029),

3.10. Daargelaten de vraag of de persoonlijke band tussen verzoekster en haar partner voldoende hecht is om te kunnen spreken van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing moet beschouwd worden als een beslissing volgend op een aanvraag van verzoekster waarbij ze om een eerste toelating om op het Belgisch grondgebied te verblijven verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.11. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.12. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster de door de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gestelde voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan niet naleeft. Verzoekster stelt de toepassing ervan wel op een algemene wijze in vraag doch betwist de door de gemachtigde van de staatssecretaris gedane beoordeling van haar stukken in het licht van de gestelde voorwaarden niet.

3.13. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient verder te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.14. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster maakt gewag van trouwplannen in België maar uit het administratief dossier blijkt dat er door de procureur des Konings te Leuven op 10 december 2010 een negatief advies werd verstrekt met betrekking tot het voorgenomen huwelijk van verzoekster en haar partner. De procureur des Konings te Leuven stelde een geheel van feiten vast waaruit zijn ambt afleidde dat *"het voorgenomen huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch in de eerste plaats van het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel gebonden aan het huwelijk beoogt."* Verzoekster maakt voorts gewag van het *"maanden wachten"* op een visum gezinshereniging in haar thuisland maar dergelijk ongemak, dat bovendien niet aangetoond wordt, toont op zich niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt. De Raad stelt bovendien vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen gewag maakt van verschillende relaties die verzoekster in Nederland heeft gehad op grond waarvan zij in Nederland een duurzaam verblijfsrecht had verworven. Verzoekster brengt hiertegen ter terechtzitting niets in. De Raad dient er redelijkerwijze uit af te leiden dat verzoekster nog geniet van een duurzaam verblijfsrecht in Nederland en derhalve niet dient terug te keren naar haar land van herkomst om een procedure gezinshereniging op te starten.

3.15. Rekening houdend met alle voormelde gegevens komt het de Raad voor dat er in deze geen positieve verplichting voor de Staat bestaat om de verzoekende partij op haar grondgebied toe te laten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA